

Testünk tiszta temploma

Alkalom: vasárnap de.

Dátum: 2018.09.23.

Ige: Lk 19,45-48 (napi ige)

⁴⁵Azután bement a templomba, és kezdte kiűzni az árusokat, ⁴⁶ezt mondva nekik: Meg van írva: „Az én házam imádság háza lesz”, ti pedig rablók barlangjává tettétek.

⁴⁷Ezután naponként tanított a templomban. A főpapok, az írástudók és a nép vezetői arra törekedtek, hogy elveszítsék őt, ⁴⁸de még nem találták meg a módját, hogy mit tegyenek vele, mert az egész nép odaadó figyelemmel hallgatta őt.

1Kor 6,19-20

Vagy nem tudjátok, hogy testetek a bennetek levő Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok, és ezért nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben!

Kedves Barátaim!

I. A Bibliaolvasó Kalauz alapján Lukács evangéliumát olvassuk ezekben a napokban. Az evangélium 19. fejezetében olvashatunk arról, hogy Jézus, amikor Jerikó városába ért, akkor találkozott a híres, hírhedt vámszedővel, Zákeussal, aki tevékenységével sok embert megkárosított. Ez a találkozás azonban gyökeres fordulatot és változást hozott Zákeus életében.

Zákeus felismerte azt, hogy mindeddig olyan életet élt, ami nemcsak az emberek szemében volt bűnös, hanem a Mindenható Isten előtt is ítéletes volt. Ezért vagyona felét szétosztotta a szegények között, másik feléből pedig visszaadta mindazt, amit jogtalanul elvett az emberektől.

Zákeus élete megtisztult. Jézus egészen pontosan ezt mondta neki: „Ma lett üdvössége ennek a háznak, mivelhogy ő Ábrahám fia. Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elvesztettet.” (Lk 19,9-10)

Lukács evangélista pedig ezek után a virágvasárnapi bevonulás történetét beszéli el. Jézus egy héttel a zsidó Páska, vagyis a Húsvét ünnepe előtt megérkezik Jeruzsálembe. Miután pedig beérkezett a szent városba, elmegy a templomba is.

Lukács nagyon egyszerűen és röviden csak annyit ír, hogy „kezdte kiűzni az árusokat”. Tudni kell azt, hogy a jeruzsálemi templom két udvarból és egy központi épületből állt. A külső udvar volt a pogányok udvara, ahova az idegenek és a turisták bemehettek. A második, belső udvarba már csak a zsidók mehettek. A magába a templom épületbe pedig a papok.

A probléma azzal volt, hogy a külső udvart teljesen ellepték a különböző vallási dolgokat árusítók, és így a pogányoknak, a nem zsidó embereknek nem jutott hely a templomban. Jézus ezért lépett fel ennyire keményen az árusokkal és kereskedőkkel szemben, mert misszió terét foglalták el. Ezért tisztította meg a templomot.

II. Lukács evangélista többféle megtisztulásról beszél ebben a részben: Zákeus élete megtisztult a kapzsiságtól, illetve arról, hogy Jézus pedig megtisztította a templomot, hogy újból az istentisztelet és a misszió helye lehessen.

Ezért a mai igehirdetésem központi gondolata a megtisztulás. Az a fajta megtisztulás, amit Isten kezdeményez, és Ő maga végez el az ember életében, a mi életünkben.

Szeretném újból felidézni Pál apostol szavait, aki azt mondja: **Vagy nem tudjátok, hogy testetek a bennetek levő Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok, és ezért nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben!**

Nem kevesebbet állít az apostol, mint azt, hogy a te tested és az én testem sokkal több annál, mint aminek eddig gondoltuk. Az emberi testről sokféleképpen lehet gondolkodni. Lehet orvosi vagy biológiai szempontból szemlélni, mint egy csodálatos szervezett, amelyben nagyon szigorú rend szerint kapcsolódnak egymáshoz a különböző szervek. Mindegyik aszerint, amilyen feladata van.

Lehet a testünkről úgy is gondolkodni, hogy a testünk azért van, hogy az egónknak, az énünknek vagyis a személyiségünknek legyen egy fizikai alakja, megtestesülése.

Vannak, aki féltve óvják testüket, mások pedig használják, hiszen azért van. Ismét mások pedig a végletekig kihasználják testük adottságait, és képesek akár idő előtt tönkre is tenni, és nem vigyáznak rá.

Pál apostol egy teljesen új szempontot ad, hogyan gondoljunk a saját testünkre, és hogyan gondoskodjunk testünkről. Azt mondja, hogy a tested nem más, mint egy szent hely, egy templom, ami a Szentlélek Isten számára él és létezik.

Az az Isten, akiben hiszünk, az az Isten, akinek tiszteletére minden héten eljövünk ide ebbe a templomba, és az az Isten, akihez imádkozunk és könyörgünk, Ő olyan közel van hozzánk, hogy az Ő Lelke, a Szentlélek Isten bennünk él.

Ez óriási megtiszteltetés! Ez nagyobb megtiszteltetés, mintha a polgármester, vagy akár az ország köztársasági elnöke jönne el minket meglátogatni. Isten számára annyira fontosak vagyunk, hogy az Ő Lelkét adta a mi testünkbe, a mi szívünkbe, hogy mindenkor velünk legyen.

Ebből azonban következik néhány fontos dolog.

1. Az első, hogy aki benne lakik a házban, az a tulajdonos. Ha a mi testünk a Szentlélek temploma, akkor az azt jelenti, hogy a Szentlélek dicsőségére kell, hogy szolgáljon. A Mindenható Isten tulajdonképpen megvásárolta a mi életünket a Sátántól és a bűntől, amikor Jézus Krisztus Nagypénteken a Golgotán kereszthalált halt értünk.

Az Ő kiontott vére volt a fizetség és a váltságdíj értünk, hogy életünket többé ne a Sátán, ne az Isten ellen lázadó ősellenség uralja, hanem a Megváltó Krisztus Jézus. Többé már nem a Sátán uralja az életünket, hanem Jézus Krisztus tulajdona vagyunk, és hozzá tartozunk.

2. A második pedig az, hogy nekünk, Megváltott életű embereknek, az a feladatunk, hogy **dicsőítsük Istent a mi testünkben**. Testünket semmiképpen ne használjuk ki, és ne tegyük tönkre. Sőt inkább vigyázzunk rá és óvjuk, mert Isten választotta ki arra, hogy a Szentlélek temploma legyen.

Michelangelo 1475-ben született a középkori Firenzei Köztársaságban. 89 éves korában halt meg Rómában. Az olasz reneszánsz kimagasló mestere volt. Igazi polihisztor: szobrász, építész, festő, költő és mérnök volt.

Saját szobrászatáról azt mondta, hogy ő soha nem hozott létre nagy műveket, csupán felfedezte őket. A híres Dávid szobrával kapcsolatban például azt vallotta, hogy Isten helyezte el a műalkotást a kőben. Az ő dolga csupán az volt, hogy előhozza belőle azt, amit Isten megalkotott. Állítólag többször előfordult, hogy miközben próbálta meglátni mi vár felfedésre, ott állt a befejezetlen mű előtt, és bosszúsán kiabálta: „Gyere elő!”

Ez a gondolat jelenik meg már sokkal korábban Pál apostolnak egy másik gyülekezethez írt levelében. Így szólítja meg a galáciabelieket: **„gyermekeim, akiket újra fájdalmak között szülök meg, amíg kiformalódik bennetek Krisztus.”** Ez a megszólítás azt jelenti, hogy Pál nagyon szereti azt a gyülekezetet, ezért azt szeretné, ezért mindent elkövet azért, hogy a gyülekezet tagjai végre olyan életet éljenek, melyen az látszik meg, hogy Krisztushoz tartozik az életük.

Pál valósággal szenved akkor, amikor azt látja, hogy a galáciai gyülekezet nem krisztusi módon, és nem Istenhez méltó módon él, hanem viták vannak közöttük, vagy éppen pogány módon élnek. De reménység is van ebben a mondatban, mert a fájdalmas vajúdás során új élet fog születni. Így az apostol lelki fájdalmai nem feleslegesek, mert a gyülekezet tagjainak életén kiformalódik Krisztus. Látható lesz rajtuk, hogy Krisztushoz tartozik az életük.

III. Kedves Testvéreim! Isten gyermekeiként tiszta és szent életet kell élnünk, hiszen a testünk a Szentlélek temploma. Nem tehetjük ezzel a templommal, vagyis a testünkkel azt, amit akarunk.

Ma keresztelezés lesz. Két kisgyermeket fogunk megkeresztelni. Jusson eszünkbe, hogy **a keresztség, az újjászületés fürdője**. Az a néhány csepp víz többek között azt is jelképezi, hogy Isten megtisztít bennünket, a maga számára megszenteli életünket, hogy valóban lehessünk és legyünk a Szentlélek temploma. Életünk legyen az Isten dicsőítésének színtere és legszentebb helye.

Urunk megalkotott bennünket, kiformalt minket, ahogy Michelangelo a szobrot a márványból. Nekünk pedig be kell töltenünk **azt a célt**, az a küldetést, amire teremtett minket: **hogy dicsőségére éljünk**, hogy dicsőítsuk Urunkat és Istenünket a mi testünkben!

Éljünk tehát a mi Urunk, Megváltó Istenünk örömeire és dicsőségére! Ámen.

Loment Péter lelkész